

der burde kunne være Tale om, var 24 Mill., saa gjorde jeg op i Hovedet, at Toldindtægterne skulde gaa mindst 12 Mill. ned — jeg sagde, siger jeg, at hvis Smaafolk skulde vente saa længe, tror jeg, at de vilde komme til at betale mange, mange Millioner for den Ventetid. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Konseilspresidenten i 1898 havde sammenlignet vore Militærudgifter med nogle andre Staters og fundet, at der var nogle, som havde ikke saa store Militærudgifter. Ja, men det ærede Medlem ved vist ogsaa meget vel, at Militærudgifterne i Løbet af de 8 Aar, der ere gaaede siden den Tid, have været i jævn, rask Vækst rundt omkring i Verden, og jeg er vis paa, at hvis man anstillede en Sammenligning nu, vilde man komme til et noget andet Resultat.

Endelig talte det ærede Medlem om Alderdomsunderstøttelsen og mindede om en Episode, der var forefalden ved et Møde i Horsens. Han havde der staaet og talt om, at det var skammeligt, saa ringe Alderdomsunderstøttelse der blev givet den gamle Mand her i Landet, og saa var en Gaardmand staaet op og havde sagt: Ja, men det er dog bedre end ingen Ting. Det ærede Medlem syntes, at naar det var det Forsvar, der skulde føres for vor Alderdomsunderstøttelse, at den er bedre end ingenting, er det en mager Understøttelse. Jeg mener heller ikke, at vor Alderdomsunderstøttelse er saa god, som den kan blive. Jeg har aldrig ment, at Formen for den var heldig, men den nøgne Kendsgerning er, at der neppe gives noget andet Land i Europa, hvor man direkte fra Stat og Kommune tilskylder saa store Beløb til gamles Underhold, uden at det medfører nogen Dekort i deres Rettigheder. Det forekommer mig, at det er til Ære for vort Land, og derfor har jeg Ret til at fremhæve i denne Forbindelse, at der neppe heller i andre Rigsdage bydes socialdemokratiske Repræsentanter Lejlighed til at stemme for en Finanslov, der rækker Smaafolk saa gunstig en Haand som den Finanslov, der ligger for her i Dag. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har set i sine Dagsaviser, at den engelske Indenrigsminister har talt om vor Alderdomsunderstøttelse og fremhævet, at Danmark var netop et Land, hvor man gik den rigtige Vej — han sigtede vel derved til den direkte, vederlagsfri Støtte af de gamle —, og hvor man ofrede meget betydeligt derpaa. Jeg mener, at jeg har Ret til at fremhæve dette, og at det er rigtigt at gøre dette. Vi

skulle ikke altid sværte, hvad vi lave herhjemme, særlig ikke, naar vi paa den sociale Lovgivnings Omraade have faaet en Stilling enten som Nr. 1 eller i ethvert Tilfælde som en af de fremmeste Nationer. Der er da ingen Grund til, at man altid skal stryge de mørke Farver paa vore Forsøg. Vi kunne godt være dem bekendte.

Det ærede Medlem sagde: Ja, Tuberkulosen have vi ikke gjort ret meget for endnu; det er kun en Begyndelse. Ja, vi kunne ikke bygge Rom paa en Dag. Men vi vedtog Tuberkuloseloven i Fjor, og nu vedtage vi omtrent 1 Million til Lovens Iværksættelse, og til næste Aar bliver det endnu mere. Der er ingen Tvivl om, at efterhaanden som Hospitaler og Sygehuse bygges i tilstrækkeligt Antal, ville Bidragene paa Finansloven ogsaa stige. Vi vidste, da Loven blev vedtagen, at det vilde blive en dyr Lov, men ingen anede, at det vilde koste saa mange Penge, som det nu viser sig. Jeg siger ikke dette, fordi jeg paa nogen Maade fortryder de Penge, som skulde til for at udrydde den Sot. Det er Penge, som skulde til for at hjælpe stakkels fattige Folk, som rammes af denne forfærdelige Ulykke, og de Penge skulde til. Det ærede Medlem nævnedes de aandssvage og mente, at vi ikke havde Plads til dem paa Anstalterne. Derfor er det jo netop, vi bygge Anstalten i Bregning. Ligeledes sagde det ærede Medlem, at der var sindssyge, der ikke kunde faa Plads, men derfor søger man jo ogsaa nu paa forskellig Maade for at skaffe Plads til dem.

Jeg mener, at der gøres, hvad der med Rimelighed kan forlanges, og derfor synes jeg, at jeg har Ret til at sige, at om denne Finanslov end ikke er Idealet — det ideale naas der jo i det hele taget ikke noget af i denne Verden —, indeholder den dog saa mange gode Sider, at de Herrer Socialdemokrater ikke vilde beskæmme sig ved at give den deres Stemme.

Birck: Til den højtærede Finansminister vil jeg udtale, at man virkelig godt kan ordne Arbejdet, eftersom det er opadgaaende eller daarlige Tider. Man har fra andre Lande faktiske Eksempler paa, at man der har gjort det. Endogsaa den norske Regering har undertiden gjort det, og Ministeriet Estrup ogsaa, som før blev sagt. Jeg er aldeles sikker paa, at den højtærede Minister ved blot at gaa hen og spørge det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen)